

KUDÜS FATİHİ
SELAHADDİN EYYUBİ

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-458-1

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 533
<i>Edebiyat</i>	: 45
<i>Kitabın Adı</i>	: Kudüs Fatihî Selahaddin Eyyubi
<i>Yazarı</i>	: Yusuf Güldür
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak</i>	: Ogan Kandemiroğlu
<i>Kapak Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>İç Tasarım</i>	: Anıl Eren
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: Ankara, 2025
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Ertem Basım

Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

✉ /hayatyayinlari /hayatyayinlari

KUDÜS FATİHİ
SELAHADDİN EYYUBİ

YUSUF GÜLDÜR

YUSUF GÜLDÜR

1984 yılında, Kastamonu-Çatalzeytin'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladı. Marmara Üniversitesi, Atatürk Eğitim Fakültesi Sosyal Bilgiler Öğretmenliği bölümünü 2006 yılında bitirdi.

Çeşitli özel eğitim kurumlarında çalıştı. Üniversite yıllarından başlayan yazma merakı, beraberinde pek çok çalışmayı getirdi. Kendi imkânlarıyla çıkardığı birkaç kitaptan sonra profesyonel anlamda yazarlığa başladı. Bu arada çeşitli edebi dergilerin yazı heyetlerinde, hem yazar hem de yazı seçim üyesi olarak görev aldı. Özellikle tarih alanında çalışmaları bulunan yazar, tarihteki abide şahsiyetlerin taşıdığı ulvi ruhu, önemli bir okur kitlesine özümsetme ilkesini benimsedi.

Tarih sevgisiyle çalışmalarına büyük bir gayretle devam eden yazar, evli ve iki çocuk babasıdır.

*Bu eseri,
en büyük destekçim,
en büyük eleştirmenim,
tüm kahr-ü elemimi sabır ve anlayışla çeken,
şehzademin annesi,
refıka-i hayatım,
sevgili eşim Nurcihan Güldür'e ithaf ediyorum.*

ŞANLI MAZİNİN ARDINDAN

Suriye, Şam, 1920

Korku dolu gözlerle baktı, önünden geçen insan seline. Her çehrede ayrı bir perişanlık, ayrı bir mahzunluk okunuyordu. Herkes, o devasa kalabalık, meydanlara akın ediyordu. Kulakları sağır eden korkunç patlamalar sona ermiş, her yanı saran yanık et kokuları, samyeli rüzgârlarına karışıp dört bir yana dağılmıştı.

“Bu insanlar nereye gidiyorlar dede?” diye bir soru dökülüyordu minicik dudaklarından.

Yaşı seksenlere varmış dedesinin elini tutmuş, yüzündeki kömür karası is lekeleriyle, olan biteni anlamlandırmaya çalışıyordu küçük çocuk.

“Meydana gidiyorlar Ahmet'im!” diyebilirdi sadece, dedesi.

Yüzündeki derin çizgilerden taşan keder, Ahmet'e soru sormaması gerektiğini salıklıyordu. Ama beynini kemiren onca soru içinde, bir türlü yenemediği çocukluk merakı da ortaya çıkınca, küçüğün kendini tutması pek de mümkün görünmüyordu. Bugün sormalıydı tüm sorularını, bilmeliydi dünyaya dair her şeyi. Çünkü ölümü tanımıştı buncacık yaşında. Anne ve babası Fransız süngülerinin ucunda delik deşik olurken, hayatta sahip olduğu tek yakını, seksenlik dedesi kalmıştı sadece. Kim bilir belki kendisi, belki dedesi de ölecekti bugün. İşte bu yüzden sormalıydı tüm sorularını. Bu yüzden anlamlandırmalıydı, tüm bu olan biteni...

“Meydanda ne olacak dedem? Bu kâfirler bizden ne ister?”

“Öç isterler oğul, intikam isterler. Kendi topraklarımızda köle olalım, o zalimlere boyun eğip, köpekler gibi onlara hizmet edelim isterler.”

“Peki, neden dede? Bu koca dünya yetmez mi ki hepimize? Hem biz onlara ne yaptık ki?”

“Şimdi sus Ahmet'im. Gün gelecek her şeyi öğrenecek, her şeyi derk edeceksin. Rabbim sonumuzu hayreylesin.”

“Âmin!” diyebilirdi, tıpkı daha birkaç gün önce, düşman eliyle ecel şerbetini içen şehit büyüklerinden öğrendiği gibi.

Nihayet, âdeta insan deryasına dönen o meşhur meydana ulaştılar. Kalabalık yer yer dalgalanıyor, onca insanın çıkardığı ses, güçlkle duyulan bir uğultuyu aşamıyordu. Neden susmuştu herkes? Neden susmuştu o şanlı siper? Mazinin o kudretli gülistanı Şam-ı Şerif, nasıl matem yüklü bir mezaristana dönüvermişti böyle?

Önce, keskin bir borazan sesi çınlattı ortalığı. Kalabalık, âdeta Asa-yı Musa değmiş gibi iki yana doğru açılıverdi bir anda. Bu açılış sırasında yaşlı adamın parmakları da aralanıp, Ahmet'in parmaklarından kurtuluverdi. Dede-torun birbirlerini kaybettiler bir anda.

“Dede, dedeciğim!” diye bağırıldı çocuk çaresizce. Ne var ki yanıt alamadı, şakk-ı kamer gibi yarılan o koca kalabalıktan. Belli ki bu ölüm sessizliğinde, dedesinin ses çıkaracak ne cesareti ne de takati kalmıştı. Duyulan tek şey, ara ara öten borazan ve bir Fransız fırkasının sert postal sesleriydi. Suriye halkı, daha önce korkunç masallar gibi dinlemişti Fransız askerlerinin yaptıklarını.

Cezayir'de sekiz yüz bin Müslüman'ı nasıl katlettiklerini, yaptıkları işkence ve soysuzlukları... Her şeyi ama her şeyi dinlemişlerdi. Dünyanın bir ucundan gelip, bu mukaddes topraklara ölüm saçan vahşileri, şimdi daha net görebiliyorlardı işte. Korkuyla iki yana açılan kalabalığın ortasında, fütursuzca ilerliyordu Fransız fırkası.

En önlerinde, beyaz atının üzerinde çalım satıp, sağa sola emirler yağdıran, çiçek bozuğu suratlı bir adam vardı. Yaydığı uğursuz etki, küçük çocuğun yüreğini bile korku içinde bırakmıştı. Tam meydana, askerlerin geçeceği koridorda, iki tarafa dağılan korku dolu insanların ortasında, arafta kalmıştı çocuk. Fransız askerlerinin geçiş noktasında, minik bir abide gibi dikilmişti.

“Dedeciğim, neredesin?” diye ünledi tekrar ancak dilsiz kalabalıktan yine hiçbir ses çıkmadı. Sadece korku dolu bir sesin, “Bu gelen, zalim Fransız Generali Garo’dur.” dediğini duydu. Bu cümle, kalabalığın iki yanında fısıltı hâlinde dolaşıp, bir bumerang gibi tekrar sahibine döndü. Şimdi herkes titriyordu korkudan. Garo’nun Müslümanlara karşı ne kadar acımasız olduğu bir sır değildi. Hem onları kim kurtarabilirdi ki artık? Koskoca Devlet-i Aliyye, içteki hainlerin ve dıştaki zalimlerin ellerinde paramparça olup ademe sürüklenirken, onları bu zalimin elinden kim kurtarabilirdi?

General Garo’nun ardı sıra yürüyen bir bölük askerin ortasında, Osmanlı esirleri yürüyordu. Mazinin şanlı süvarileri, üstleri başları yırtık, yüzleri ve elbiseleri kan içinde oldukları hâlde, meydana doğru ilerliyorlardı. Yüzlerindeki keder, yıkılıp giden bir imparatorluğun istikbale bırakacağı bir miras gibiydi âdeta. Açlık ve susuzluktan bitap düşen bazı neferler, tökezleyip düştüğünde, bir Fransız subayının kırbacıyla iki büklüm oluyor, kaçınılmaz sonlarına doğru umarsızca itiliyorlardı.

Ahmet hâlâ meydandaydı ve zalim Garo, ona doğru gitgide yaklaşıyordu. Eğer bir an önce yoldan çekilmezse, sırf ibret olsun diye atının ayakları altında ezebilirdi çocuğu. Zalimlerin bu mağrur yürüyüşlerini, minicik yüreğiyle kaldıramayan çocuk, ters istikamete döndü. Askerler arkadan yaklaşıdursun, o şimdi meydanın asıl anlamını kavramaya başlıyordu.

İşte tam karşısında darağaçları kurulmuş, yağlı ipler, ilmekler hâlinde sallandırılmıştı. “En az on tane darağacı olmalı” diye düşündü. Yaklaşık yirmi tane Osmanlı esirini, sırayla asacaklardı besbelli. İlk asılan neferler, akciğerleri patlarcasına can çekişirken, diğerleri de kendi sırasını bekleyip, şehadete hazırlanacaklardı demek. Gözleri nemlenip ağlamaya başladı çocuk. Minik gözyaşları yıkar mıydı acaba bunca pisliği? Bir gün biri çıkıp hesap sorar mıydı bu zalimlerden? Neden sonra, darağaçlarının arkasındaki tarihi türbe çekti dikkatini.

Evet, bu onun türbesiydi. Şarkun en sevgili sultanının; Selahaddin Eyyubi’nin... Burası infaz mevkii için özel olarak mı seçilmişti aca-

ba? Birden, arkasından iyice yaklaşan sesle irkildi. Garo'nun, hemen arkasında, elinde kılıcıyla beklediğini hayal etti. Nal sesleri yaklaştıkça yaklaştı. Gözlerini kapayıp, hızlı bir ölüme hazırlandı çocuk ruhuyla. Böylesine zalim bir zamanda yaşayıp da ne yapacaktı ki? Seslerin iyice yaklaştığı anda, âdeta tüm benliğini titreten bir dokunuşla irkildi. Dedesinden öğrendiği bir duayı okuyarak, iyice kısıtı küçük gözlerini. Acaba kılıç inmiş miydi boynuna? Acaba yüreklerin dara düştüğü bu dâr meydanında, ilk şehit o mu olacaktı?

Neden sonra, nasırlı sert bir elin, kendini kalabalığın içine doğru çektiğini anladı. İşte o anda gözlerini açıp, kurtarıcısına bakmayı akıl edebildi. Bu nasırlı elin sahibi, siması nur gibi parlayan, aksakallı dedesiydi işte. Onu, Garo'nun önünde ezilmekten kurtarmış, son anda çocuğu araftan çekip almıştı. Garo, ağlaşan kalabalığa istihza yüklü bir bakış atarak yoluna devam etti.

Nihayet, tüm bölük meydana ulaşmıştı. Osmanlı erleri, kaderlerine teslim olmuş bir vaziyette son dualarını ediyordu. Kimisi Kırım'dan gelmişti, kimisi Sivas'tan, kimi Filistin'in bahadırıydı, kimisi de Maraş'tan...

"Size son bir şans vereceğim." diye gürlledi General Garo. "Eğer burada Selahaddin'in ve Şam halkının önünde vaftiz olup Hristiyanlığa geçer ve Halife'nize küfrederseniz, hem canınız bağışlanacak hem de beş altın frank ile ödüllendirileceksiniz."

Kastamonulu Muzaffer isimli bir yiğit, bir adım öne çıktı ve Garo'dan aşağı kalmaz bir ses tonuyla haykırdı:

"Bre mel'un köpek! Sen bizi hayatına karşılık mukaddesatını satan alçaklardan mı belledin? Hele ki Şark'ın en büyük Sultanının huzurunda... Hâşâ! Rabbimiz Allah, kitabımız Kur'an, rehberimiz Muhammed-i Arabi (s.a.v), dinimiz İslâm. Saçlarımız kadar başımız olsa, Hak yoluna feda olsun. Halifemiz efendimize sonuna dek sadığımız ve bu ahit üzere can veriyoruz. Şahit ol ey Şam!"

"Şahidiz!" diye ünledi tüm kalabalık. General Garo hem sinirlenmiş hem de eğlenmiş gibi bir yüz ifadesiyle, diğer Osmanlı askerlerine yöneldi bu kez.

“Siz de aynı fikirde misiniz?” Bir anda başları dikleşen, göğüsleri birer körük gibi inip kalkan şanlı yiğitler, tek yürek, tek lisan olup haykırdılar. Kıyamete kadar, semada tarrakalar hâlinde hıfzolunacak bir serzenişti bu.

“Rabbimiz Allah, kitabımız Kur’an, rehberimiz Muhammed-i Arabi, dinimiz İslâm. Saçlarımız kadar başımız olsa, Hak yoluna feda olsun. Halifemiz efendimize sonuna dek sadıgız ve bu ahit üzere can veriyoruz. Şahit ol ey Şam!”

Bu kez daha gür bir nida ile inledi meydan:

“Şahidiz ey yiğitler topluluğu, şahidiz!”

Hınçla kırbacını şaklatan General Garo, gözlerini Selahaddin’in mükedder türbesine çevirip yürümeye başladı. Müslümanları sindirmek, onları canları için yalvarırken görmek amacıyla tepmişti onca yolu. İşte şimdi Selahaddin’in huzurunda, şanlı bir ölüme hazırlanıyordu tüm İslâm yiğitleri. Ses tonuna sinen derin bir hınçla, cellâtlara sert bir emir savurdu:

“İlk grubu çıkarın darağaçlarına.”

Ve yürüdü Garo. Selahaddin’in türbesine kadar yürüdü. Gözlerini bir kabre, bir de ağlaşan kalabalığa çevirdi ve emrini verdi:

“Asın!”

On yiğit, yağlı ilmeklerde bir güvercin gibi çırpınıp, ebediyete uçarken, Garo, Selahaddin’in kabrini tekmelemeye başladı. Kanlı gözlerinde biriken öfke, kim bilir kaç asrı taşıyordu içinde.

“Kalk Selahaddin, kalk!” diye bağırdı. “Haçlı Seferleri asıl şimdi bitti. Bak biz döndük.”

Ve yüzünü tekrar darağaçlarına çevirdi. Yağlı ilmekler çoktan boğazlara geçirilmişti bile. Küçük Ahmet’le göz göze geldi bir an. Çocuğun korku dolu bakışından derin bir haz duyarken, aynı hınçla tekrar savurdu emrini:

“Asın bunları... hepsini asın!”

ÖLÜM EMRİ

San Pietro Bazilikası, Roma, 1095

Papa 2. Urban, tepeden nazarlarla bakıyordu tüm piskoposlara. Fransız, İtalyan ve Burgonyalı onlarca piskopos, atlas ipekten yapılmış dini kıyafetleri ve çeşitli uzuvlarını süsleyen pek çok değerli taşlarla birlikte, tarihi bazilikanın geniş kubbesinin altında toplanmıştı. San Pietro... Hristiyan dünyasının bu en büyük bazilikası, 136 metrelik kubbe yüksekliğiyle âdeta Hristiyan din adamlarının tükenmek bilmez gururunu simgeliyordu. O gururu, hiç şüphesiz, yüzlerce yıldır cahil bıraktıkları Hristiyan halka borçluydular.

Günah çıkarmak ve endüljans¹ almak isteyen cahil halkın, tüm değerli mallarını sömürmüş olmanın rehaveti içerisinde, büyüttükleri koca göbekleriyle, haris Papa cenaplarının yine neler yumurtlayacağını merak ediyorlardı. Öyle ya, Papa 2. Urban, bu toplantıyı “olağanüstü” koduyla tertiplemiş ve tüm önde gelen piskoposların, bu toplantıya mazeretsiz katılmalarını emretmişti.

“Kardeşlerim!” diye söze başladı Urban. Sesinde gizli bir küçümseme vardı sanki. “Bizans İmparatoru Aleksios Komnenos’tan bir mektup aldım. Konsülümüzün ana konusu bu mektuptur. Biliyorsunuz ki doğudaki kardeşlerimizin başı Türkler ve Araplarla dertte. O meşum Malazgirt Savaşı’ndan sonra ellerindeki toprakların pek çoğunu kaybettiler. Üstelik pek çok dindaşımızın Türklerin meziyetlerine imrenerek, ihtida ettiklerini yazıyor İmparator.”

1 Cennet tapusu, af belgesi

“Patrikleri onları koruyamıyor muymuş?” diye iğneleyici bir soru sordu İngiliz piskopos. Ortodoks Hristiyanlardan oldum olası hazzetmemişti.

“Patriklerinin ne kadar nüfuzu olabilir ki aziz dostum?” dedi Urban. “Gitgide güçsüzleşip, kan kaybediyorlar. Şimdi bize muhtaç kaldılar ve bu bizim için çok büyük bir fırsattır.”

“Ne gibi bir fırsattan söz ediyorsunuz aziz Papa?”

“Şöyle ki; halklarımız zaten sefil bir durumda. Ellerindekini, avuçlarındakini kiliselerimize bağlıyorlar. Bunlar bizim için güzel elbet, çok büyük zenginlikler içinde yüzüyoruz. Ancak bu böyle devam ederse, yoksulluk ve sefaletten bunalan halk isyan edip, bizim varlıklarımıza bile göz dikebilir. Hem doğu çok zengin ... Bizans’a yapacağımız her türlü yardımda, doğunun hazineleri de bize akacaktır.”

“Halk bize karşı isyana nasıl cesaret edebilir aziz Papa? Hepsi cahil ve bir o kadar da korkak. Yüzyıllardır boş yere mi cahil bıraktık onları? Engizisyonun giyotinleri kaç kurbanın kellesini kopardı? Böylesine sindirilmiş bir toplum, isyana nasıl cesaret edebilir?”

“Sakin çaresiz kalmış insanların yapabileceklerini küçümsemeyin Piskopos Frederic.”

“Yani Bizans’a yardım mı göndereceğiz?”

“Evet.”

Konsülde derin bir uğultu oldu. Piskoposlar kendi aralarında bu tuhaf fikri tartışıyorlardı. Daha önce de Doğu Roma İmparatorluğu’na defalarca yardım göndermişlerdi ama sanki bu sefer durum farklı gibiydi. Öyle ya, Papa büyük konsülü toplama-ya ihtiyaç duymadan, sadece kendi inisiyatifiyle Bizans’a yardım gönderebilirdi. Ama böyle yapmamış, Hristiyan dünyasının tüm muteber piskoposlarına olağanüstü toplantı çağrısı göndermişti. Acaba bu kez ne tür bir yardım söz konusuydu? Diğer piskoposlardan çok daha yüksek bir platformda oturan Urban, bir el ha-

reketiyle sükûneti tekrar sağladıktan sonra, ipleri yeniden eline aldı.

“Evet, Bizans’a yardım edeceğiz. Ama bunu yaparken, daha öncekilerden tamamen farklı bir şekilde yapacağız. Bütün Avrupa’yı dostlar... Bütün Avrupa’yı Müslümanların üzerine salacağız.”

Tüm piskoposların yüzünde dehşet yüklü bir hayret ifadesi dolandı. Daha önce böylesine büyük bir güç, böylesine büyük bir savaş tasarısı hayal bile edilmemişti. Papa’yı lakayt bir şekilde dinleyen piskoposlar bile bir anda dikkat kesiliverdiler. Belli ki dünyanın sonu geliyordu. Acaba kimin içindi? Müslümanlar mı yoksa Hristiyan Katolik dünyası için mi? Urban, muhataplarının yüzlerine sirayet eden heyecanı fark ederek, sesine daha da gizemli ve etkileyici bir ton verip konuşmasına devam etti:

“Yeryüzünde nefes alan tek bir Müslüman kalmayıncaya kadar savaşacağız. Bunun için de halklarımızın önüne kutsal bir hedef koyacağız. Tahmin etmeniz zor olmasa gerek. Bu hedef Kudüs olacak. Biliyorsunuz ki, halklarımız biz ne dersek ona inanır.”

Piskoposlar kendi aralarında gülüştiler. Halkı, bu şekilde yönetilebilecek koyun sürüleri gibi görmek, hoşlarına gidiyor, gururlarını okşuyordu.

“Kudüs’ü ve tüm Doğu dünyasını ele geçirip, hem Müslüman tehdidini ortadan kaldıracak hem Ortodoksların kalplerini kazanıp Katolik olmalarını sağlayacak hem de doğunun o emsalsiz zenginlikleriyle nice servetlere kavuşacağız.”

“İnsanları böylesine bir ölüm-kalım savaşına göndermek için sadece Kudüs’ü ortaya koymak yetmez aziz Papa. İnsanlarımızı, özellikle Türklerle savaşmaya ikna edeceksek, çok daha güçlü motivasyon kaynaklarına ihtiyacımız olacaktır.”

“Haklısın aziz dostum. İnsanlarımız Türk adını bile duyduklarında, şeytan görmüş gibi titriyorlar korkudan. Aslında bunda bizim de çok büyük rolümüz olmadı mı? Kendi dindaşlarımızın yaptıkları onca barbarlığı bile, sanki Türkler yapmış gibi korkut-

madık mı halklarımızı? İşte bu yüzden sadece Kudüs'ü değil, zaferi ve Cenneti de vaat edeceğiz. Bu seferin Tanrı'nın emri olduğunu söyleyecek, soygun, talan ve tecavüzü serbest bırakacağız. İnanın bu açlar sürüsü, bu vaatlere asla karşı koyamaz, kendi eş ve çocuklarını bile gözlerini kırpmadan katlederler. Bu yüzden tüm Avrupa'yı istiyorum dostlarım. Birkaç ay içinde bu büyük savaşı başlatacağız. Dünya, emsali görülmemiş bir papalık ordusunun ayakları altında çiğnenecek. Tüm dünya, bizim emrimizde ve doğunun tüm altınları, bizim hazinelerimizde olacak.”

“O hâlde hepimiz, kendi ülkelerimizde bu kutsal savaşın temellerini atmamız. Mensubu olduğum Kluni Tarikatı sonuna kadar emrinizdedir aziz Papa. Tüm Fransa'yı bu kutsal savaşın bayraktarı yapacağız.”

“Teşekkür ederim sevgili Keşiş Pierre L'Ermit. Siz ve sizin gibi mensuplarımız sayesinde, dünyada Hristiyan varlığı dışında hiçbir toplum kalmayacak. Şimdi gidin kardeşlerim. Birkaç ay sonra, en az birkaç yüz bin kişilik devasa bir orduyu hep beraber selamlayacağız. Pierre L'Ermit, siz kalın lütfen!”

Tüm piskoposlar, kavuşacakları güç ve zenginliklerin hayaliyle ellerini ovuşturup, ağızlarını şapırdatarak bazilikadan ayrıldılar. Geriye sadece Urban ve Pierre L'Ermit kalmıştı. Bir süre bazilikanın duvar ve kubbelelerini süsleyen, İsa, Meryem ve Vaftizci Yahya fresklerine baktılar. Sessizliği dinleyip, bazilikada tamamen yalnız kaldıklarına emin oldular. Ardından L'Ermit tüm kapıları kilitledi.

Papa 2. Urban, sol elindeki eldivenini çıkarıp, âdeta bir taht andıran altın ve ipeklerle kaplı büyükçe koltuğuna oturdu. Pierre L'Ermit, az önceki toplantıdan çok farklı reveranslarla Urban'ın önüne gelip diz çöktü ve şimdi ortaya çıkan, Papa'nın sol elindeki kırmızı taşlı yüzüğü öptü. Bu yüzükteki semboller, hiçbir Hristiyanlık sembolüne benzemiyordu. Tüm semavi dinleri ortadan kaldırmak amacıyla kurulan, Paganizmi simgeleyen bazı semboller vardı bu yüzükte.

Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor olabilirdi? Urban, Hristiyanlık adına savaşmıyor muydu gerçekte? Yüz binlerce Avrupalı, hangi amaç için yollara düşecek, ölüme koşacak, daha önce hiç tanımadığı insanların acımasızca canlarını alacaklardı? Dünya nasıl bir bela anaforunun içerisine çekilmek isteniyordu böyle?

“Zamanı geldi.” dedi Urban.

“O hâlde artık hücreleri uyandırabiliriz Efendim.” diye yanıtladı onu Pierre L’Ermit.

“Uyandırırım. O malum 9 kişi, olağanüstü koruma altında gitmeli Kudüs’e kadar. Onları keşiş kılığına sokun. Böylece hem Hristiyanlar onları koruma içgüdüsü taşırlar hem de Müslümanlar din adamlarına zarar vermediği için daha emniyette olurlar.”

“Adamlarımızın keşiş olmaktan pek hazzetmeyeceğini tahmin edebiliyorum ama dediğiniz gibi en güvenli yol bu sanırım.”

“Kudüs’e ulaştıklarında da bunları Süleyman Tapınağı’nın koruyucuları ilan edip, onlara özel bir statü vereceğim.”

“Ya elde edilecek ganimetler efendim?”

“Hepsini ama hepsini, Kudüs’te inşa edilecek tapınakta saklayın. Zamanı gelince o hazine kendisi yolunu bulacaktır. Daha savaş yeni başlıyor L’Ermit. Tanrı’yla savaş yeni başlıyor.”

Bu garip konuşmadan sonra ayrıldı ikili. Dünya, sanki zamanın başına dönmüş gibiydi. Büyük bir savaş başlıyordu işte. Hak ile batıl, melekler ve şeytanlar arasında. Peki, kim kazanacaktı bu amansız savaşı? Melekler mi, şeytanlar mı?